No. 889 Zaterdag 12 Januari 1901. 18de Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 11 Januari.

DUITSCHLAND EN DE INTERVENTIE.

't Is niet voor de eerste maal, dat wij rijkskanselier Von Bülow, in den duitschen Rijksdag, zien optreden, om voor zijn keizer de kastanjes uit het vuur te halen.

En graaf Von Bülow bezit gelukkig twee voortreffelijke hoedanigheden, die hem, in zijn verheven post, meer dan ooit te stade komen: hij is slagvaardig en beschikt over een machtig redenaarstalent.

Velen noemen hem een zondagskind en zeggen niet ten onrechte, dat hij een maarschalksstaf in zijn ransel draagt, waarmede hij heerscht over een heir van diplomaten en staatslieden.

Doch bepalen wij ons tot vermelding van feiten.

Bij de behandeling van de begrooting in den Rijksdag besprak de afgevaardigde Von Sattler de troonrede en de buitenlandsche staatkunde.

Hij uitte daarover zijn volkomen tevredenheid.

„Maar een zaak raakt, in deze dagen, het hart van zeer vele Duitschers" — ging hij voort — „en dat is de houding tegenover de Boeren. Het duit- [illegible] zuid-afrikaanschen oorlog, een onrechtvaardigen aanval van een geweldige macht tegenover een kleinere minderheid, die pal staat voor haar nationaliteit. Is het uiting geven aan zijn gevoelens het goed recht van het duitsche volk, dan gaat het niet aan, dat van den kant der politie dit recht wordt beperkt en beknibbeld, gelijk te Keulen is geschied. Maar aan den anderen kant is het de plicht der duitsche regeering en van het duitsche departement van buitenlandsche zaken zich niet te laten leiden door de aanblazingen der sympathie, maar te vragen: Wat mag ik in dit geval doen zonder de belangen van het duitsche volk te schaden? Wij houden ons aan den rijkskanselier, die als minister van buitenlandsche zaken, in opdracht van den keizer, het duitsche Rijk heeft gevoerd in de wereldpolitiek, die uitgaat van de grondstelling, dat de belangen van het duitsche volk, die in de geheele wereld zijn, overal de noodige bescherming en vertegenwoordiging vinden. Wij moeten over verschillende vragen der buitenlandsche staatkunde ten minste van den rijkskanselier inlichtingen ontvangen, de weinige woorden, die de troonrede aan de houding tegenover den oorlog in Zuid-Afrika heeft gewijd, kunnen ons niet bevredigen".....

Ook graaf Limburg Stirum betreurde het, dat aan President Kruger niet de achting is bewezen, die hem toekomt. Maar hij is overtuigd, dat de verklaring van den rijkskanselier alle teleurstelling daarvan zal wegnemen.

De Rijkskanselier, graaf Von Bülow, kwam thans zelf aan het woord.

Hij verklaarde, dat hij niet op alle door den heer Von Sattler aan de orde gestelde vragen wilde ingaan, maar hij bleef hem en den vorigen spreker dankbaar, dat zij hem de gelegenheid hebben gegeven een verklaring af te leggen omtrent de reis van president Kruger en Duitschland's houding tegenover den zuid-afrikaanschen oorlog.

Hij zei:

„Dat het tusschen de zuid-afrikaansche republieken en Engeland tot een oorlog is gekomen, hebben wij oprecht betreurd en was voor ons een aanwijzing om de oogen open te houden voor het feit, dat de eenige zekere waarborg voor den vrede en voor de handhaving van het eigen recht ligt in onze eigen kracht. Bij den oorlog waren aanzienlijke duitsche belangen betrokken. Ook in Zuid-Afrika gestoken kapitaal bedraagt eenige honderden millioenen. Het was ook onze plicht ervoor te waken, dat de oorlog geen nadeel opleverde voor onze bezittingen in Zuid-Afrika......

„Wij hebben te voren gedaan wat in ons vermogen stond om het uitbreken van den oorlog te voorkomen en de beide republieken niet in twijfel gelaten omtrent den stand van zaken en omtrent onze onzijdigheid. Ik verwijs daarvoor naar het nederlandsch Oranjeboek:

Toen, in 1899, de kwestie van een scheidsgerecht wel eenige kans van slagen scheen te hebben, bevalen wij president Kruger dien weg aan, maar de heer Kruger achtte den tijd daarvoor nog niet gekomen. Toen president Kruger na eenigen tijd trachtte bemiddeling te verkrijgen, waren de gemoederen daarvoor reeds al te zeer verhit. Daarop gaven de duitsche en de nederlandsche Regeeringen nogmaals haar raad en voor de duitsche regeering was dit de laatste maal. Zij was overtuigd dat, op dit oogenblik, elke stap bij een groote mogendheid zeer kritiek zou zijn geweest, tot niets zou hebben geleid en voor de republieken groot gevaar had opgeleverd. Daaruit blijkt, dat ons geen verwijt kan treffen over het uitbreken van den oorlog, noch over het lot der Republieken. Wij mochten ons niet de vingers klemmen tusschen de deur, dat zou den Boeren niets gebaat, maar ons geschaad hebben......

"Met het oog op de wereldomstandigheden en van het standpunt der duitsche belangen konden wij geen andere houding aannemen, dan zulk een stricte onzijdigheid. Daaraan kunnen de sympathieën, die in Duitschland voor de idealen der Boeren en voor hun vrijheid worden gekoesterd, niets veranderen. Onze staatkunde mag op een kritiek oogenblik niet worden beheerscht door inblazingen van het gevoel, maar moet worden geleid door nuchtere overwegingen van de belangen van het land......

"Wat betreft de mogelijkheid om bemiddelend tusschenbeide te komen, daarbij moest vooropgezet, dat deze bemiddeling moest worden aanvaard door beide strijdende partijen, anders zou ze eventueel gepaard moeten gaan met dwang. Een zoodanige interventie was voor ons door den algemeenen wereldtoestand, en ook door onze speciaal duitsche belangen, ten eenemale uitgesloten. Ook zij, die een vriendschappelijke bemiddeling academisch verdedigen, legden er nadruk op, dat zij er geenszins aan dachten Engeland tegen zijn wil tot het sluiten van vrede te noodzaken. Toen het denkbeeld van een bemiddeling van de V. S. naar Engeland kwam, werd het door de britsche regeering officiëel afgewezen. Een interventie pleegt, tenzij ze tot een diplomatieke nederlaag leidt, de inleiding te worden tot een gewapende botsing......

"Wat betreft het niet ontvangen van president Kruger door den Keizer, het komt daarbij niet op het bijwerk, op bijomstandigheden en ook niet op een betreurenswaardige ongeschiktheid der politie aan, maar enkel op de vraag: "Zou de reis van den president en de ontvangst door den Keizer, hem of ons, van eenig nut zijn geweest?"......

„De vraag beantwoord ik beslist met: Neen. Wat hebben de parijsche ovaties, de ontvangst op het Elysée president Kruger gebaat?......

„In het gesprek met minister Delcassé heeft president Kruger zich ertoe bepaald te vragen, hoe de fransche Regeering staat tegenover zekere gebeurlijkheden welke zouden

Feuilleton.

President Kruger.

Onder dezen titel schrijft Frederik Rompel in het *Hbld.* nieuwe *Herinneringen en Indrukken.*

Wij achten ze curieus genoeg om ze hier in 't geheel te laten volgen:

's Morgens om zes uur, als het te Pretoria borstverruimend frisch is, houdt president Kruger open hof voor ieder. In den zomer zit hij buiten op de stoep, met het gezicht naar de nieuwe gereformeerde kerk en over het ruime grasveld er om heen. Dan drinkt de President zijn koffie en rookt zijn pijp, uitpuffend dikke rookwolken. Het is zware tabak, die den grooten meerschuimen kop vult, gewas uit het rustenburgsche, het district, waar hij het eerst gewoond heeft. Als Oom Paul zoo rustig zit op de rieten rustbank, zegt hij weinig, hij luistert naar hetgeen zijn bezoekers hem te vertellen hebben. Slechts nu en dan antwoordt hij met zijn zware, grove stem, die voortdurend getuigenis geeft van de sterke longen van den reus.

Als de bezoekers ontvangen worden, is de dokter er al geweest. Dr. Heymans komt elken morgen de oogen van den President behandelen. Oom Paul houdt van zijn lijfarts met zijn opgewekt humeur. Hij is altijd zoo heel hartelijk voor hem en beschouwt hem meer als zijn zoon dan als zijn geneesheer. De behandeling van zijn oogen laat Oom Paul altijd zeer rustig toe. Hij bespeurt zelf, dat hij er baat bij vindt. Maar in één opzicht is hij het niet steeds met dr. Heymans eens. Het bevel om niet te veel te rooken volgt hij niet altijd stipt op, en wanneer de geneesheer hem 's avonds weer behandelt en zegt te kunnen zien, dat de President weer den geheelen dag zijn pijp niet uit den mond heeft gehad, dan lacht Oom Paul en vraagt schalks onnoozel: "hoe die dokter dit banje gauw ziet."

Iemand moet dr. Heijmans niet het geringste ten nadeele van den President zeggen, want dan wordt hij kwaad; dat kan hij niet velen. Hij is altijd vol bewondering voor de goedhartigheid van het grijze Staatshoofd; vroolijk als hij hem 's morgens opgewekt heeft aangetroffen, en gedrukt als ZHEd. onder de staatszorgen gebukt gaat. De dokter geeft Oom Paul een heel lang leven. „Het lichaam van een kolossus en gezond als een sterke, jonge man, in de kracht van zijn leven", kan Heymans soms vol geestdrift uitroepen.

Het is opmerkelijk hoe innig verknocht heel de omgeving aan den President is.

Toen Oom Paul gedurende de conferentie te Bloemfontein zoo diep treurig was als weinigen hem in jaren hadden gezien, sprak mij op zekeren avond de knecht van den President aan. Hij was woest en verklaarde driftig dat hij sir Alfred Milner met zijn glad geschoren, onbewegelijk gezicht wel tot gruis zou willen slaan, want hij begreep dat "die President" telkens om "die kerel" huilde.

Op dezelfde wijze heb ik eenmaal den koetsier over ZHEd. hooren spreken, een kolonische Afrikaner van de Paarl. Het was bij gelegenheid, dat een van Oom Paul's politieke tegenstanders hem in een openbare vergadering persoonlijk had aangevallen met beweringen die volkomen uit de lucht gegrepen waren.

Tegen half negen rijdt de President naar het Gouvernementsgebouw. Er zijn weinig menschen die zoo stipt op hun tijd zijn als Oom Paul. Nooit een minuut te vroeg, nooit een minuut te laat. De menschen rekenen er al op, en mocht het door onvoorziene omstandigheden gebeuren, dat hij ook maar een oogenblik over zijn tijd is, dan kijken zij op hun horloge en daarna op de torenklok in de vaste overtuiging dat hun uurwerk een paar minuten voor was. De journalisten hielden eveneens rekening met de stiptheid van den President. Een sterk voorbeeld hiervan geeft het gebeurde bij de opening der Pretoria-Landbouwtentoonstelling in 1898. Te twee uur zou de President zijn openingsrede houden. Even voor den aangewezen tijd stonden de menschen reeds dicht om de tribune heengepakt. De verslaggevers namen hiervan echter geen notitie, de klok had nog geen twee geslagen, ZHEd. kon er dus nog niet zijn. Daar stond de groote wijzer der journalistenhorloges op twee. Vlug begaven zij zich naar de voor hen gereserveerde plaatsen om tot de onaangename ontdekking te komen, dat de President juist bezig was zijn rede te eindigen. Gelukkig was een der verslaggevers toevallig tegenwoordig geweest; de hoofddirecteuren der verschillende bladen verwonderden er zich later over, dat de verslagen zoo volkomen eensluidend waren.

De President, wien dit vooral werd overgebracht, lachte er hartelijk om en zei, dat „dit daarom banja zwaar was die krantemenschen uit die pad te blij".

Een andermaal had er te Pretoria een galamaaltijd plaats ter gelegenheid van het bezoek van President Steyn aan de Transvaalsche Hoofdstad. Ter wille van den ouden presi-

volgen uit stappen, die in Europa zullen worden gedaan. Daarop werd hem geantwoord, dat Frankrijk geen initiatief zal nemen, maar dat Frankrijk niet daartegen zou opkomen, wanneer het initiatief kwam en Frankrijk zou kunnen baten. Nu vraag ik u, of president Kruger niet even wijs was als voorheen. Minister Delcassé sprak zoo verstandig mogelijk, gelijk men ook niet anders had kunnen verwachten van een zoo uitstekend staatsman. Ik had het hem, als het geval zich te Berlijn had voorgedaan, niet kunnen verbeteren. Ik had tot president Kruger slechts kunnen zeggen wat hem te Parijs is gezegd. De reis van den president naar Berlijn zou onze positie in de wereld niets hebben gebaat. Of alle ovaties voor hem zouden doelloos verschoten kruit zijn geweest, óf onze internationale betrekkingen zouden daardoor gewijzigd zijn geworden in het nadeel van het land. Het is plicht van de Regeering deze te beschermen. Wij staan volkomen onafhankelijk tegenover Engeland. Wij hebben Engeland geen haarbreed méér noodig dan Engeland ons, maar wij zijn bereid op den grondslag van wederkeerigheid elkander te ontzien en in vrede en vriendschap met Engeland te leven. Wij rekenen er bepaald op, dat de uitslag van den zuid-afrikaanschen oorlog voor onze belangen daar niet een voortdurend nadeel zal zijn, maar ik mag daarvoor de politieke maat niet uit het oog verliezen. Ik moet mij laten leiden door de belangen van het volk. Daarmede is de zelfstandige, kalme, onafhankelijke en onzijdige houding, die wij hebben aangenomen, in overeenstemming."

Onder levendige toejuichingen ging de Rijksdag uiteen.

Graaf Von Bülow trad weer overwinnend uit het strijdperk te voorschijn.

Hij kon het den held van Rome nazeggen: *veni, vidi, vici:* ik kwam, zag en overwon.

Nogmaals de Encycliek De Jesu Christo Redemptore.

Op de jongste vergadering van den nederlandschen Protestantenbond, volgens het uitvoerig verslag van de *Rott. Ct.*, constateerde Prof. Eerdmans, dat de modernen gemeenschappelijk *front maken* "tegenover alle vereering van den Christus als Gods Zoon, die tot zondeverlossing gestorven is."

Terwijl deze geleerde vertegenwoordiger van het Protestantisme deze woorden sprak, werkte de Opperpriester der Katholieke Kerk aan zijn Encycliek ter eere van Jezus Christus den Verlosser der wereld. Hij oordeelt de wisseling der eeuwen een geschikt oogenblik om de aandacht der geheele wereld te vestigen op Hem „die het geen roof achtte aan God gelijk te zijn," „die de gedaante van een dienaar aannam," „die zich zelven gegeven heeft tot een losprijs voor allen."

De Christus is „de koning der eeuwen", „de Vader der eeuwige jaren", middenpunt en spil der menschelijke geschiedenis. De hooge Leeraar verheerlijkt Hem onder beelden door Hem zelven aangeduid: „de Weg, de Waarheid en het Leven." Jezus is de Weg, die tot God voert, Hij is de Waarheid, die Gods geheimen aan den mensch openbaart, Hij is het Leven, waardoor bezield de mensch met God in bovennatuurlijke gemeenschap staat.

Doch niet enkel de overgang van de negentiende op de twintigste eeuw gaf den Paus aanleiding om het Goddelijk Verlosserschap van Jezus Christus te vieren. Ook de toenemende veroveringszucht der volkeren en de groeiende drift naar steeds meer bezit en meer genoegens onder alle standen der maatschappij noopten den Vader der Christenheid de geheele wereld op te roepen tot vurige aanbidding en trouwe navolging van den Menschgewordenen Zone Gods. Daar is geen genezing te verwachten tenzij in Jezus Christus. Alle grondbeginselen van het volksleven moeten doordrongen worden van het Leven, dat uit Hem komt: wetgeving en politiek, huwelijk en opvoeding, kapitaal en arbeid.

De natiën zien met schrik den hachelijken toestand, waarin zij staan tegenover elkander, zij voelen elk voor zich de vulkanische beroeringen van socialisme en anarchisme in hun eigen boezem. De Regeeringen passen middelen toe, maar zij blijken waardeloos. Zij roepen een vredesconferentie bijeen, en sluiten den Vertegenwoordiger van den Vorst des Vredes buiten. Zij smeden verdelgingswapenen, en zij rusten den vijand uit tot den strijd. Zij voeren leerplicht in — zonder godsdienst. Zij houden alle godsdiensten voor even goed — of voor even nutteloos. Zij prediken het Evangelie van den handel, van de „open deur", van „sferen van invloed"; en dan...... zenden legers uit om te vechten. Het volk delft hartstochtelijk in de ingewanden der aarde om edelsteenen en kostbare metalen; en toch nemen de belastingen toe en vermenigvuldigen overal ellende en gebrek.

Ja, de volkeren staan verbitterd tegenover elkander, tot de tanden gewapend. Men vraagt zich af en maakt berekeningen welk ras in het eind de wereld zal regeeren. Zullen onbeschaafde horden Europa nogmaals plat treden? Wanneer Azië zal gewapend zijn als wij, zullen dan de heidenen het overwicht krijgen over de Christenen? En intusschen gaan de europeesche natiën voort elkander te beleedigen en uit te dagen. De toongevende bladen der verschillende landen leeren de volkeren elkander te sarren en te tarten. Nijd, haat, wraakzucht, hebzucht zijn losgebroken onder de christelijke stammen als een pest, die hun prestige verlamt en, God verhoede het, eenmaal hun macht vernietigen zal.

Is het nu de tijd niet den naam van Jezus, den Verlosser, luide te verkondigen, en de wereld te herinneren, dat er alléén in dien aanbiddelijken naam heil te vinden is?

Noë in de ark, zwevende over de wateren, waarin alle aanbidders van het vergankelijke omkwamen, was de type van Jezus Christus en Zijn Kerk, de ware Ark des Heils.

De Encycliek, door zulke hooge gevoelens ingegeven naar aanleiding der belangrijkste tijdsomstandigheden, heeft de sympathie en de bewondering van alle ernstige lieden opgewekt. Zeer merkwaardig zijn de woorden van de protestantsche *Manchester Courier*:

„De Paus heeft de laatste dagen der negentiende eeuw verlicht met een Rondgaanden Brief, die met gemengde gevoelens van voldoening en hope zal gelezen worden vèr buiten den wijden cirkel van de Roomsch Katholieke Prelaten aan wie hij rechtstreeks gericht is. Zelfs de grootste vijanden van Rome zullen erkennen, dat deze Encycliek een waardig voortbrengsel is van den eerbiedwaardigen Hoogepriester, die door zoovele millioenen wordt beschouwd als het hoofd van het Christendom op aarde...... Met negen tienden van de Encycliek zullen zich de meeste Protestanten gemakkelijk kunnen vereenigen, ofschoon dit voor een groot gedeelte kan worden toegeschreven aan het karakter van algemeenheid, die 's Pausen stellingen kenmerkt. Daar is geen verschil tusschen hem en hen wat aangaat de eigenschappen en de macht van Christus, die het grootste gedeelte van den brief innemen. Zij stemmen het Zijne Heiligheid bij, dat Christus de eenig mogelijke Verlosser der wereld is en dat hare beste verwachtingen in het Christendom liggen. Zij gaan nog verder met hem mede en zij beschouwen ook de Kerk als het verordend orgaan van den Goddelijken Wil...... Deze Encycliek is eene essentieel godsdienstige uitspraak. Zij houdt zich geheel bezig met den tegenwoordigen toestand van het Christendom tegenover de machten van het kwaad. Als zij op eenig punt het gebied van de politiek nadert, dan gebeurt het, in een geest en met een doel, die practische staatslieden eerder zouden moeten welkom heeten dan wraken."

Tot hiertoe het protestantsche blad. Hoe troostend is de gedachte, dat er onder onze dwalende mede-christenen nog velen gevonden worden die front durven maken tegenover de „modernen", waarvan prof. Eerdmans sprak in den aanhef van dit artikel; die alleen in den goddelijken Verlosser Jezus Christus heil zoeken voor de ontredderde volkeren en die in Hem met den Paus zien „den Weg, de Waarheid en het Leven" der wereld!

Nieuwsberichten.

CURACAO.

Kerkelijke berichten.

Gisteren herdacht in het liefdegesticht *Pelgrom* te Zevenaar de Zeer Eerwaarde Heer J. TER WELSCHEN, oud-missionaris van Curaçao, den dag, dat ZEerw. vijftig jaren geleden hier te Curaçao door Z. D. H. Mgr. M. J. NIEWINDT z. g. tot priester werd gewijd.

De Zeer Eerwaarde Heer TER WELSCHEN was lange jaren in de parochie van den H. Bernardus te Bonaire werkzaam en vertrok den 14den Mei 1889 met eervol ontslag naar Holland.

Wij wenschen den Zeer Eerwaarden Jubilaris van harte geluk met dezen grooten gedenkdag en hopen, dat God ZEerw. nog vele jaren van welverdiende rust schenken zal!

Officieele berichten.

Bij Gouvernements- beschikking dd. 4 Januari 1901, No. 5, is aan den Heer K. BONSEMA, leeraar bij het openbaar onderwijs alhier, op zijn verzoek, met ingang van 1°. Januari ll., eervol ontslag uit 's lands dienst verleend.

Havennieuws.

Na een reis van acht en dertig dagen, welke lange duur vooral wordt toegeschreven aan het stormweder in het Kanaal, kwam hier laatstleden Dinsdag het stoomschip *Jeanne* aan, dat gecharterd is door den *K. W. I. M.*

⁂

Met zekerheid kan thans worden medegedeeld, dat het stoomschip *Curaçao* van den *K. W. I. M.* door aankoop in eigendom is overgegaan aan het Bestuur van Suriname.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

C. Z. de Hacheth, Ceferino Diaz y

---

dent was het aan tafel gaan bepaald op zeven uur. Enkele minuten voor dien tijd was Oom Paul aangekomen, stipt als steeds. De klok van het gouvernementsgebouw dreunde haar zeven dubbele slagen; maar president Steyn was nog niet aanwezig. Dat verdroot Oom Paul die in een grooten armstoel gezeten, telkens op zijn horloge keek. Eindelijk, ongeveer vijf minuten te laat, kwam de Vrijstaatsche ambtgenoot binnen. De begroeting was zeer hartelijk; maar...... president Steyn moest toch even vertellen wat hem had opgehouden.

Ik herinner mij een ander niet minder merkwaardig voorval tusschen beide presidenten, dat scherp teekent, hoe uitmuntend Oom Paul zich kan oriënteeren. Het was eveneens in de dagen der Bloemfonteinsche Conferentie. De beide Staatshoofden zaten op de veranda van het huis van den heer Charles Fichardt, bij wien de eerste burger van de Z.-A. R. de gast was. Het gesprek kwam, ik weet niet meer hoe, op de bergen van Thaba Nchu. President Steyn wees al sprekende in de richting waar hij meende dat zij lagen: maar plotseling merkte zijn oudere ambtgenoot op: „maar daar is Thaba 'Nchu zijn bergen niet".

Verwondering van president Steyn, die meende in zijn eigen hoofdstad de richtingen toch wel te kunnen bepalen. Oom Paul haalde doodkalm zijn zakcompas voor den dag en het bleek dat hij gelijk had. Het zitten op een vreemde veranda had zijn jongeren ambtgenoot blijkbaar in de war gebracht.

Ik heb reeds meermalen erop gewezen, dat president Kruger een opgewekt en druk prater op reis is. Een reis in zijn hoog gezelschap is echter ook in alle opzichten leerzaam. Hij kent de beide Republieken als zijn thuis. Geen zijner reisgenooten kan hem iets over de streek vragen waar men doorstoomt of rijdt, of hij zal er de namen der plaatsen noemen met vermelding van de eigenaren en hun familiebetrekkingen.

Die grondige terreinkennis geeft wel eens tot moeilijkheden aanleiding. In den Eersten Volksraad werd eens gesproken over den aanleg eener waterleiding voor een zeker dorp in het district Bloemhof. Het plaatselijk lid begreep niet precies van welke hoeve het water zou worden aangevoerd. In het Regeeringsvoorstel werd wel de plaats aangeduid, maar naar zijn meening niet duidelijk genoeg. De president, die het voorstel persoonlijk toelichtte, was dadelijk klaar de gevraagde inlichting te geven.

„Die lid weet......" en daar volgde een aantal namen van personen die plaatsen in den omtrek hadden, benevens een aanduiding in dezer voege: "daar die randji over, in die vlei, links van die koppie, daar is die plek waar die water is."

Het plaatselijk lid dat aandachtig had staan toeluisteren en nu en dan had geknikt, wist het: maar de secretaris wist niet, hoe hij die aanduiding zou notuleeren.

Belangwekkend is het ook wat de president weet mee te deelen over de oorsprong der verschillende namen van bergen en dorpen. Van bijna alle weet hij de historische beteekenis. Wanneer ik Oom Paul die hoorde uitleggen, betreurde ik het altijd dat geen geschiedkundige het nog de moeite waard had geacht den oorsprong dier namen te boek te stellen, waarvan er vele van de groote vindingrijkheid, zin voor poëzie en scherpe opmerkingsgave der Boeren in dit opzicht getuigenis geven.

Bij zulke gelegenheden bewondert men het zeldzaam scherpe geheugen van Oom Paul, waarvan een hooggeplaatst ambtenaar van de Z. A. S. M. mij eens het volgende treffende voorbeeld mededeelde. Na een der Z. A. spoorwegconferenties—het jaar ben ik vergeten—werd de Staatspresident de vertaling der opgemaakte overeenkomst voorgelezen. Het stuk was nog in klad, en de voorlezer vroeg daarom den volgenden dag nog even met het overgebrachte afschrift te mogen terugkeeren, was op den afgesproken tijd ter plaatse en de voorlezing geschiedde voor de tweede maal. De president luisterde aandachtig toe. Plotseling echter hief hij zijn hand in de hoogte en zeide: „lees daar die plekkie nog eens een beetje". De wensch werd natuurlijk opgevolgd en Z. H. Ed. merkte op, dat dit gedeelte sedert den vorigen dag veranderd was. Het was waar: ter wille van den stijl had men een wijziging noodig geoordeeld, die wijziging was zeer gering; maar, hoewel het stuk ruim veertig vel folio besloeg, had de president onmiddellijk gehoord dat iets niet was als gisteren.

President Kruger, de man die redevoeringen uit zijn mouw schijnt te schudden, zooals ieder zal moeten erkennen, die nu weer de groote verscheidenheid van toespraken, bijna altijd onvoorbereid, in Frankrijk gehouden, gevolgd heeft, is ook de man van het snelle en gevatte wederwoord. Van deze gevatheid zijn zooveel honderden gevallen bekend, dat ik geen nieuwe bewijzen behoef aan te halen om deze eigenschap van den president aan te toonen.

De Transvaalsche Grondwet ver-

Espinosa, Domenico Durand, Guillermina Dania, Reynira Fercuson, J. M. Gragirena, Mariana Henriquez, Petronilia Helburg, Salomon Cohen Henriquez, Carmelita Jones, Dr. Lens, Natividad Paula.

Aangeteekende stukken: J. Ma. Bernard, D. B. de Windt, P. J. Nüman, Gregorio Segundo Riera.

Leger en Marine.

Bij Kon. besluit is 1°. de duur der detacheeringen bij de landmacht in West-Indië van den 1en. luit. der art. J. R. L. Collette en van den 1n. luit. der inf. P. C. A. Krugers andermaal verlengd, resp. voor den tijd van één jaar en twee maanden en met één jaar, en 2°. in verband daarmede het tijdvak dier detacheeringen nader bepaald, voor eerstgenoemden officier op vijf jaren en twee maanden en voor laatstgemelden op zes jaren en negen maanden.

— Waarschijnlijk zal Hr. Ms. *Sommelsdijk* in het begin van Februari van hier naar Suriname vertrekken en daar vervangen worden door Hr. Ms. *Suriname*, die thans in Nederland in gereedheid wordt gebracht voor een reis naar West-Indië.

Dankbetuiging.

In dank hebben wij ontvangen van de Heeren Hellmund & Co den *Dagwijzer* van den *K. W. I. M.* 1901|1902, alsmede een netten wandkalender van de Levensverzekering- en Brandwaarborgmaatschappij *Northern*.

Van beide maatschappijen zijn de Heeren Hellmund & Co Agenten op ons eiland.

INGEZONDEN STUKKEN.

Mijnheer de Redacteur,

Laatstleden Maandagmorgen werd ik op mijn kamer in een der curacaosche hotels uit mijn soezen en dommelen gewekt door de harmonische tonen van militaire muziek. Ik er uit (hier schijnt de term „er af" beter te passen) en voor 't raam. Ja waarlijk, daar hadt ge heel ons garnizoen met militaire muziek voorop gecommandeerd door twee officieren! Wat dat garnizoen, al bleek het klein in getal, er netjes en krijgshaftig uitzag, wat het kranig en ordelijk marcheerde! Werkelijk in Holland zelf zou men het niet beter kunnen wenschen en wel schijnt de handhaving der militaire discipline hier in de kolonie aan goede handen te zijn toevertrouwd.

Op mijn reis naar hier was ik in zoo veel verschillende kolonies, en vooral in Venezuela, van de grootste slordigheid en wanorde op militair gebied getuige, zoodat mijn vaderlandsche trots nog te meer gestreeld werd door 't martiale tooneel dat ons voorbijmarcheerend garnizoen opleverde.

Ter eere van den curacaoschen commandant en de officieren hier in garnizoen wilde ik den indruk, dien ik kreeg, weergeven en verzoek daarom U, Mijnheer de Redacteur, een plaatsje daarvoor in Uw blad open te laten.

Een Reiziger.

Ingezonden Mededeelingen.

EMULSION DE SCOTT.

"El que suscribe Médico Cirujano de la Universidad de Caracas, certifica: que hace algún tiempo viene usando la "Emulsión de Scott" de aceite de hígado de bacalao con hipofosfitos de cal y de sosa habiendo obtenido siempre buenos resultados en todas las afecciones consuntivas, y en todas aquellas en que es decesario el uso de un reconstituyente.

D. Paulino T. Valbuena.

La Semana Cristiana Ilustrada.

Recomendamos á nuestros lectores esta importante y hermosa publicación que contiene en cada número las vidas de los santos de la semana ilustradas con magnificos grabados. En cada hogar cristiano debe leerse esta revista.

Precio de suscripción por un año 8 fr. 50 (ó 10 pesetas). Dirigirse á los señores Popelin Hnos., 3 rue Séguier, Paris.

El pago de la suscripción puede verificarse también con 180 estampillas usadas de Curaçao por el término de un año.

BUITENLAND.

Frankrijk. — Donderdag den 22 Nov. ll. hield de *Académie Française* een openbare bijeenkomst, waarin M. Jules Lemaitre hulde bracht aan hen, wien de Akademie prijzen had toegekend voor daden van toewijding en liefde. Men weet dat Monsieur de Montyon fondsen daartoe heeft vastgesteld.— De redenaar meende dat deze philantroop zeer wijs gehandeld had met de toekenning der prijzen aan de Akademie over te laten; immers de waardeering van letterkundige schoonheid was geen slechte voorbereiding tot een oordeel omtrent zedelijke schoonheid. Een daad van deugd, redeneerde hij voort, is een kunstwerk, uitvoerbaar ook door hen die niet aan kunst doen; het is een heerlijk gedicht onder het bereik der kennis en der krachten van iedereen. Zoo is de groote schat der drie fransche Ursulinen, die zich vóór dertig jaar op het eiland Tinos vestigde, niet juist hun intellect, maar hun hart, ontvlamd door menschenliefde. Het was hun verlangen de arme verspreide katholieke bevolking bij te staan, en zij trokken er heen zonder vriendenhulp, zonder den steun van een moederhuis, zonder den bijstand van een consul of van een rijke familie.

Men had onlangs, vervolgde Lemaître, den Franschen gebrek aan energie en initiatief verweten. Maar in geen geval kan men daarvan eenig verwijt maken aan de religieuze congregaties. Ongetwijfeld hebben de religieuzen vergeleken met handelslieden dit voor, dat zij eene onderneming kunnen wagen zonder op eenig voordeel te hopen voor zich zelf. Maar toch blijft het waar, dat de ondernemingsgeest dezer goede Zusters kan dienen tot voorbeeld en spoorslag voor de wereldsche activiteit van industrieelen en handelaars. Ontdekkingsreizigers en leden van religieuze communiteiten vormen de twee heldhaftige klassen onder de fransche kolonisten.

Toen begon Lemaître een schets van de vroegere moeilijkheden der Ursulinen op Tinos, van hun gebrekkig en waggelend huis, van hun pogingen om de wolven buiten de deur te houden. En toch, door hun geduld, zuinigheid en volhardingsvermogen brachten zij het zóóver, dat zij nu een model-instelling bezitten welbekend in heel Griekenland. Hoe zooveel goeds en nuttigs kon tot stand komen is het geheim van hunne liefdadige zelfopoffering. Al voortarbeidende was het noodig met omzichtigheid te handelen, om het wantrouwen niet op te wekken der orthodoxe geestelijkheid op het eiland.

Zij die Mgr. Favier, den Bisschop van Peking, hoorden, aldus gaat steeds de spreker voort, — zullen zich zijn treffend woord herinneren: „Wilt gij wel gelooven, dat van de 5000 leerlingen onderwezen door onze Paters, er zich in tien jaren geen enkele bekeerde?" Dit is iets schoons onder het opzicht, dat het een krachtig bewijs oplevert van hun eerbied voor vrijheid van geweten en van het feit, dat het geloof niet ongeduldig is, dat het weet te arbeiden en te verbeiden, dat zijn inzichten zich ver uitstrekken, en zijn hope langmoedig is.

Aldus ook handelden en gevoelden de Zusters Ursulinen van Tinos. Met zóóveel kieschheid vermeden zij alle proselytisme, dat tal van families hun kinderen naar de Zusters zonden voor onderricht, kost en verblijf, niettegenstaande 's lands wet verbiedt dat vreemde instellingen kostgangers opnemen van de orthodoxe religie.

Zóó volmondig prees Jules Lemaître deze Zusters van Tinos, wier recht om in aanmerking te komen voor een prijs bij de Akademie werd gehandhaafd door den franschen gezant te Athene, verscheidene consuls en officieren en ook door Mr. Hornolle, den directeur van de atheensche school. Sœur Marie du Précieux Sang, de Supérieure, ontving een extra-prijs van 2500 frank.

Portugal. — Jhr. Van Weede, de nederlandsche minister-resident is uit Lissabon vertrokken. Zijn familie blijft aldaar.

De *Standard* verneemt uit Lissabon dat de portugeesche Regeering haar eerste nota over het ontnemen van het exequatur aan den consul-generaal Pott den 17den November heeft verzonden en dringend antwoord verzocht. Daar geen antwoord werd ontvangen, werd een tweede nota gezonden, op 23 November. De nederlandsche regeering verzocht twee dagen uitstel en den 27sten November stelde zij tot oplossing van de kwestie voor aan Pott drie maanden verlof te geven. Portugal stemde toe in de veronderstelling, dat, na afloop van het verlof, de consul-generaal zou worden teruggeroepen. De nederlandsche regeering gaf den 4den December aan Portugal te kennen, dat zij niets meer had te antwoorden omtrent het verlof van den consul, en eischte het recht, alvorens in de zaak te beslissen te Lorenzo Marquez een nauwkeurig onderzoek naar het gedrag van Pott te kunnen instellen. Portugal beschouwde dezen eisch als een onbeschaamdheid en ontnam aan Pott het exequatur, waarop de nederlandsche regeering onmiddellijk haar minister-resident instructie gaf, Lissabon te verlaten. Portugal volgde in Den Haag dienzelfden weg.

Blijkens een telegram van den correspondent van den *N. R. Ct.* (waarin de hoofdinhoud van het artikel van de *Standard* wordt weergegeven), beschouwde de portugeesche regeering het verzoek der nederlandsche regeering, een onderzoek te Lorenzo Marquez te kunnen instellen, als een onbeschaamdheid, omdat dit verzoek een vreemde regeerings-enquête op portugeesch gebied veronderstelde, en daarbij twijfel werd uitgedrukt over de juistheid der feilen, zooals die door de portugeesche regeering zijn voorgesteld. Verder scheen Nederland zich het recht aan te matigen de kwestie-Pott alleen te beslissen, terwijl het de bevoegdheid aan Portugal betwistte om het exequatur van Pott in te trekken krachtens de consulaire conventies over 1880. Onder die omstandigheden achtte Portugal zich gerechtigd het exequatur van Pott voor ingetrokken te verklaren. Daarop gelastte de nederlandsche regeering haren gezant te Lissabon onmiddellijk te vertrekken. De publieke opinie in Portugal en sommige vreemde diplomaten keuren de gedragslijn, die Portugal in deze zaak volgde, goed", besluit de *Standard*.

plicht het Staatshoofd alle jaren een ambtsreis te ondernemen om den Burgers verslag te doen van de landzaken. De president kiest hiervoor natuurlijk den tijd, dat de Regeering weinig werk heeft of dat hij zelf moede is van den ingespannen arbeid. Deze reizen zijn voor ieder ander dan Z.H.Ed. zeer afmattend; want hij is er de man niet naar tijd verloren te laten gaan.

Snel gaat het van de eene plaats naar de andere, met natuurlijk voldoende rust om te eten; want in elk dorp worden bijeenkomsten gehouden, waar het Staatshoofd een groot aantal vragen worden gesteld en waar de oppositie soms zeer krachtig is. Maar telkens, als de president gebogen en met de afmatting in houding en gebaren, Pretoria had verlaten om zijn ambtsreis te aanvaarden, kwam hij als verjongd en opgemonterd in de hoofdstad terug. Dat beweeglijke leven had op zijn gestel steeds een weldadigen invloed. Trouwens, het debatteeren met zijn burgers was hem het tegendeel van onaangenaam.

In het begin van '98 zou president Kruger een groote vergadering te Heidelberg toespreken. De bijeenkomst was uitgeschreven door de politieke vereeniging Burgermacht, waarvan enkele bestuurderen sterk tegen Kruger's politiek waren. Deze heeren wreven zich den avond voor den grooten dag van voldoening in de handen en beloofden ditmaal Oom Paul schaakmat te zullen zetten. Ik was als buitengewoon verslaggever van *De Volksstem* er bij tegenwoordig, dat de heeren deze vreugde zoo openlijk uitten, en seinde een bericht in dien geest aan mijn blad. De vergadering liep uitmuntend af, en trots een kranig georganiseerde oppositie, werd Oom Paul volstrekt niet schaakmat gezet. Den volgenden dag reisde ik met den president terug, wiens secretaris mij vertelde, dat het hoofd der Z-A. R. braaf gelachen had om het voornemen hem in een hoek te dringen.

Er is niet één politiek persoon in de Z. - A. R. die zulk een overwicht heeft op zijn omgeving en zijn toehoorders.

De Engelschen hebben Kruger herhaaldelijk de autocraat genoemd. Het kan niet ontkend worden, dat hij een weinig autocratisch was, doch dan ook alleen in gevallen, waar hij zulks noodig oordeelde en waar hij overtuigd was, dat zijn inzicht het juiste was en volkomen in het belang van zijn land en zijn volk. Ieder die kijk heeft op menschenkarakters zal echter ook bespeurd hebben, dat Oom Paul het autocratisch optreden tegen de borst stuitte en dat het niet uit heerschzucht was dat hij zijn eigen wil doordreef.

Amerika.—Er is in de boodschap van President Mc. Kinley een passage, die van groot belang is voor den handel van elke neutrale mogendheid bij een mogelijken oorlog. Het is die, waarin de President der V. S. spreekt over den oorlog in Zuid-Afrika en over de moeilijkheden, die een oogenblik ontstonden met Engeland over den handel met Delagoabaai.

Die passage zegt:

„Onze vriendschappelijke betrekkingen met Engeland bleven bestaan: De oorlog in Zuid-Afrika gaf aanleiding tot belangrijke quaesties. Een toestand, die tot nog toe in oorlogen niet voorkwam, werd veroorzaakt door het feit dat, waar een der oorlogvoerenden de beheerscher was der zee, de ander geen haven, noch scheepvaart of directen handel bezat, en alleen toegankelijk was over het grondgebied van een neutrale mogendheid. Door Engelands optreden tegenover neutrale schepen, die geen oorlogscontrabande aan boord hadden, ontstonden lastige quaesties. Zulke ladingen werden, zelfs in britsche schepen, de eenige die handeldrijven tusschen onze havens en Zuid Afrika, met beslag belegd, op grond van de wet, die engelschen schepen verbiedt met den vijand handel te drijven; terwijl ladingen op onzijdige schepen verscheept naar Delagoabaai werden aangehouden, op grond van hun beweerde bestemming voor den vijand. De daarover gemaakte opmerkingen aan de engelsche regeering hadden ten gevolge dat alle goederen, waarvan amerikaansche burgers hun eigendomsrecht konden bewijzen, werden uitgeleverd, zoodat het incident voor de direct erbij betrokkenen op bevredigende wijze werd beëindigd, doch zonder een breede omschrijving te verkrijgen van de quaestie: of neutralen recht hebben goederen, geen oorlogscontrabande zijnde, te zenden naar een neutrale haven, grenzende aan het gebied van een oorlogvoerende partij".

Dit is een gewichtig punt, dat wel eens onder de aandacht van toekomende congressen voor internationaal volkenrecht mag worden gebracht, omdat het voor den handel van de geheele wereld van belang is.

Advertentien.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der "Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAZAO.

1900.	Marcb.	Caracas	Hildur	Philad.	Marcb.	Caracas
Vertrekt van NEW-YORK	Nov. 24	Dec. 1	Dec. 8	Dec. 15	Dec. 22	Dec. 29
Doet SAN JUAN aan		6		20		Jan. 3
„ PONCE „		7		21		4
Komt aan te LA GUAIRA	Dec. 2	9		23	30	6
Vertrekt van „		12		26		9
Komt aan te PTO. CABELLO		13		27		10
Vertrekt van „		14		28		11
Komt aan te CURAZAO	3	15	17	29	31	12
Vertrekt van „	10	15	24	29	Jan. 7	12
Doet LA GUAIRA aan		16		30		13
„ PONCE „		18		Jan. 1		15
„ SAN JUAN „		19		2		16
Komt aan te NEW-YORK	18	24	Jan. 1	7	15	21

Dienst tusschen La Guaira, Maracaibo en Curazao.

	Marcb.	Merida	Hildur	Merida	Marcb.	Merida
Vertrekt van LA GUAIRA		Dec. 9		Dec. 23		Jan. 6
Komt aan te CURAZAO		10		24		7
Vertrekt van „	Dec. 3	10	Dec. 17	24	Dec. 31	7
Komt aan te MARACAIBO	4	11	18	25	Jan. 1	8
Vertrekt van „	9	13	23	27	6	10
Komt aan te CURAZAO	10	14	24	28	7	11